

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **A. H.**, proti žalovanému **Krajskému soudu v Brně**, se sídlem Brno, Rooseveltova 16, o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. 31 A 17/2017-37

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 9. 5. 2017 žalobcem výslovně označeným pod bodem 1) jako „*Správní žaloba proti usnesení ČR-Krajského soudu v Brně č. j. 31A 17/2017-37 ze dne 8. 2. 2017*“, se žalobce domáhá zrušení tohoto usnesení, kterým byla odmítnuta žaloba žalobce směřující proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 226/2016-26. Pod bodem 2) pak žalobce podání označil jako námitku podjatosti proti soudcům Krajského soudu v Brně JUDr. Jaroslavě Skoumalové, JUDr. Václavu Štenclovi, MA a Mgr. Petru Sedlákoví, Ph.D.

Krajský soud se předně zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žalobu nemůže věcně projednat, a to z následujících důvodů:

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou, nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen

"rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

V posuzované věci jde tedy o žalobu, nejde však o žalobu směřující proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o žalobu proti rozhodnutí soudu. Ze samotné žaloby ani z přiloženého rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje, neplyne, že by byl napadán úkon správního orgánu; napadáno je zřetelně rozhodnutí Krajského soudu v Brně. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce za tento úřad pokládá a v žalobě označuje Krajský soud v Brně a rozhodující soudce pokládá za úředníky.

Žalobou ve správním soudnictví se lze přitom domáhat zrušení toliko „rozhodnutí“ ve smyslu legislativní zkratky podávané z § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. toliko *úkonu správního orgánu*, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Rozhodnutí soudu není úkonem správního orgánu. Žaloba proti úkonu jiného orgánu než orgánu správního je proto návrhem nepřipustným, který soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá, nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Krajský soud proto z výše uvedených důvodů dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podanou správní žalobu odmítl jako nepřipustnou pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, neboť zde není dána pravomoc krajského soudu rozhodnout o podaném návrhu žalobce.

Zdejší soud tak zároveň učinil bez toho, že by vyvolal žalobcem zamýšlenou proceduru navazující na uplatněnou námitku podjatosti proti soudcům rozhodujícím podle pravidel rozvrhu práce tuto konkrétní věc. Pokud žalobce opakovaně podává žaloby proti rozhodnutím zdejšího soudu (k těmž soudům), jakož i proti rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, z nichž je patrné, že jeho snahou není skutečné vyřešení sporů, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí v nekonečně se řetězícím procesu, vykazuje tento přístup žalobce znaky obstrukční hry bez smysluplného významu. Jak přitom judikoval také Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012 ve věci sp. zn. 21 Nd 299/2012: „*Procesní obstrukce jsou zneužitím procesních práv (negují efektivní působící práva) a nepoživají žádnou právní ochranu*“. Dle přesvědčení senátu 30 A, který nyní ve věci rozhoduje, by proto bylo zcela proti smyslu příslušných ustanovení s. ř. s. týkajících se možnosti namítat podjatost soudců, aby se zdejší soud aktivně podílel na takto žalobcem vyvolané absurdní procesní situaci. Pro úplnost krajský soud zároveň dodává, že sama okolnost spočívající v postupu soudců v řízení nemůže vést k vyloučení soudce (k tomu srovnej § 8 odst. 1, větu poslední, s. ř. s.). To je ostatně žalobci známo, neboť jej sám Nejvyšší správní soud opakovaně upozornil, že podjatost soudce nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 - 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. Nao 239/2014 - 28, nebo ze dne 31. 10. 2013, č. j. Nao 55/2013 - 54). Žalobce je tedy s názorem Nejvyššího správního soudu na danou problematiku nepochybně obeznámen.

Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1,

věta první, s. ř. s. *a contrario*).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. května 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu